

РЕШЕНИЕ

№ 7268

гр. София, 27.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 26.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на
прокурора Димитров, като разгледа дело номер **11569** по описа за **2011**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК.

И. А. И. от [населено място] е предявил против Министерство на вътрешните работи, осъдителен иск с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ като претендира заплащане на обезщетение за претърпените имуществени вреди в размер на 9 500 лева за периода от 23.05.2008г. до 16.10.2008г. от незаконосъобразно бездействие на длъжностни лица при ответника да изготвят и да му предадат необходимите документи, удостоверяващи неговия служебен стаж във връзка с прекратяване на служебното му правоотношение със заповед рег. № К-3133/22.05.2008г., в едно със законната лихва от завеждането на исковата молба до окончателното плащане на дължимото обезщетение.

В обстоятелствена част на исковата молба ищецът твърди, че от 08.03.1993г. работил в МВР, като последната изпълнявана от него длъжност е заместник директор на ГД БОП при НСП – МВР. Със заповед рег. № К-3133/22.05.2008г., считано от 23.05.2008г. служебното му правоотношение е прекратено, като отговорните длъжностни лица не предприели необходимите действия да изготвят и да му предадат документите, удостоверяващия неговия служебен стаж. Документите били издадени около месец, след като ги поискал и с около 5 месеца закъснение от предвидения от закона срок, който е незабавно, след прекратяване на служебното правоотношение. В резултат на бездействието ищецът твърди, че не успял да се регистрира като безработен и да започне друга работа по служебно или трудово правоотношение, за което имал реална възможност. Размерът на претендираните вреди изчислява на база

получаваното брутно възнаграждение за месеца, предхождащ прекратяването на служебното му правоотношение за времето на забавата.

Искането до съда е за постановяване на осъдително решение, с което да му бъде присъдено обезщетение от 9 500 лева от несвоевременното издаване на удостоверение обр. „В” № АУ 1959/06.10.2008г., заедно със законната лихва за забава от завеждането на исковата молба до окончателното му плащане.

Ответникът – Министерство на вътрешните работи, в представения по делото отговор на исковата молба и чрез процесуалния си представител в открито съдебно заседание, оспорва предявения иск за обезщетение като неоснователен. Ответникът счита, че действията/ бездействията на служителите на длъжностните лица от МВР, които отговарят за оформяне книжата на служителите имат технически характер и не представляват административна дейност по смисъла на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, за която да бъде ангажирана имуществената отговорност на държавата.

Участващият в съдебното производство прокурор от Софийска градска прокуратура изразява мотивирано становище за неоснователност на предявения иск, като посочва, че не е доказано наличието на действително претърпени вреди от соченото бездействие на административен орган, поради което фактическият състав на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, при който се ангажира отговорността на държавата не е изпълнен.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и след като обсъди събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните в процеса, че И. А. И. е бил служител на МВР за периода 1993-2008г. Видно от приложената по делото заповед рег. № К-3133/22.05.2008г. издадена от министъра на вътрешните работи, служебното му правоотношение на длъжността заместник директор на ГД „Борба с организираната престъпност” при Национална служба „Полиция” – МВР е прекратено на основание чл 245, т.8 от ЗМВР, считано от датата на връчване на заповедта. От представения с исковата молба акт за напускане на длъжност е видно, че ищецът е напуснал заеманата от него длъжност на 23.05.2008г.

С писмо, изпратено по пощата на 05.09.2008г. до министъра на вътрешните работи, ищецът посочва, че не е получил удостоверителен документ от МВР, с вписани в него данни за служебния му стаж и не е изплатено предвиденото в закона парично обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

С писмо рег. № К 6835/13.10.2008г. директорът на дирекция Човешки ресурси – МВР е уведомил И., че удостоверение за класиране и пенсия – обр. В и удостоверение обр. УП-2 са изготвени и се съхраняват в отдел ФРО- НСП.

Към исковата молба е приложен и препис от удостоверение (за класиране и пенсия) обр. В, № АУ 1659/06.10.2008г. издадено от Национална служба „Полиция” при МВР за прослужено време в МВР от 15 години и 9 дни.

Видно от молба от 29.08.2008г. ищецът е поискал да бъде назначен на работа в [фирма] [населено място] на длъжност съответстваща на притежаваната от него квалификация. Върху тази молба е поставена резолюция от 01.09.2008г. до г-н И. да приложи необходимите документи за оформяне на трудовия му договор.

С отговора на исковата молба ответникът оспорва истинността на така поставената резолюция, като конкретизира, че оспорва автентичността на положения подпис върху резолюцията. В тази връзка и на основание чл. 193 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, съдът с определение от 20.09.2012г. е постановил да се извърши проверка

относно истинността на оспорения документ и е указал разпределението на доказателствената тежест по чл. 193, ал. 3 от ГПК. В хода на съдебното производство по искане на ищеца са събрани гласни доказателства, допустими на основание чл. 194, ал. 1 от ГПК. От разпита на св. Е. И. Р. се установява, че през 2008г. и понастоящем е управител на [фирма]. При предявяване на оспорения частен документ свидетелят потвърждава, че подписът, поставен под резолюцията от 01.09.2008г. е негов.

От приетото по делото заключение на вещото лице Л. П. Р. се установява, че размерът на брутното трудово възнаграждение на ищеца за последен пълен отработен месец, което включва само елементи с постоянен характер е 1 650.60 лева или средно - дневното възнаграждение възлиза на 78.57 лева. Размерът на претендираното обезщетение вещото лице изчислява въз основа на брутно трудово възнаграждение от 8 092.71 лева. При разпита в с.з. на 29.10.2012г. в.л. Л. Р. посочва, че не е извършила лично проверка във ведомостите за заплати, а заключението е изготвено въз основа на служебна бележка, издадена от ответника на 11.09.2012г. Твърди, че не ѝ е известна служебна бележка от 22.07.2011г. Допълнително вещото лице посочва, че брутното трудово възнаграждение се формира от основната заплата и всички допълнителни трудови възнаграждения, като уточнява, че сумите за безплатна храна изплатени по ведомост за заплати от м. 02.2008г. не се включват, тъй като представляват социални разходи.

От приетата по делото служебна бележка от 22.07.2011г., издадена от ГД Криминална полиция е видно, че последният пълен работен месец на ищеца преди прекратяване на служебното му правоотношение е м.02.2008г. и полученото за този месец брутно трудово възнаграждение е 1 810.60 лева. В забележка е уточнено, че през м.03.2008г. той е получил възнаграждение в размер на 742.77 лева за 9 работни дни, а разликата до пълния начислен размер е обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

От представените по делото извлечения от ведомостите за заплати при ответника за периода м.01 – м.03.2008г. се установява, че за м.02.2008г. на И. А. И. е начислено трудово възнаграждение в размер на 1 810.60 лева, която сума не включва 30 лева – храна.

Видно от представеното по делото сведение за трудовия стаж на името на ищеца, той е получил удостоверение обр. В АУ 1659/06.10.2008г. – на 07.10.2008г. лично, срещу подпис.

От страна на ответника се представя и препис от служебна бележка рег. № 18473/11.09.2012г. по описа на ГД БОП се установява, че брутното трудово възнаграждение на И. за м.02.2008г. е в размер на 1 650 лева и включва основна заплата от 1205 лева, допълнително възнаграждение за продължителна служба от 385 лева и допълнително възнаграждение за специфични служебни дейности – 60 лева.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Искът с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е процесуално допустим, като предявен от надлежна страна против юридическото лице, в администрацията, на което се намират длъжностните лица, от чието бездействие се претендира обезщетение.

Съгласно чл. 279 от ППЗМВР заповедите за прекратяване на служебното правоотношение се връчват и се изпълняват от дирекция "Човешки ресурси" или от съответните звена "Човешки ресурси". В конкретния случай И. А. И. е работил в ГД БОП при закритата Национална служба Полиция, чийто правопреемник по силата на §108 от ПЗР на ЗИДЗМВР / ДВ бр. 69 от 2008г./ е Министерство на вътрешните работи, което като юридическо лице е легитимирано да отговаря за вредите,

причинени от бездействията на служители от закритата НСП, доколкото ГД БОП не притежава правосубектност по смисъла на чл.205 от АПК.

Съгласно чл. 204, ал. 4 от АПК, незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение.

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ предполага установяване кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на административен орган, вреда от този административен акт, действие или бездействие и причинна връзка между тях.

От съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, съдът намира, че предявеният от И. А. И. осъдителен иск против Министерство на вътрешните работи не е доказан по своето основание. Аргументите за това са следните:

ЗМВР за разлика от чл. 113 от ЗДСл не предвижда конкретно задължение за органа по назначаване, респективно длъжностните лица от неговата администрация, да издават удостоверения за служебен стаж на държавните служители в МВР незабавно, към момента на прекратяване на служебното правоотношение. Видно от удостоверение обр. В, № АУ 1659/06.10.2008г., от чието забавено издаване се претендира процесното обезщетение, то е издадено от Национална служба „Полиция”, в качеството на осигурител. В тази връзка нормата на чл. 5, ал.7 от КСО предвижда задължение за осигурителя да издава безплатно документи за осигурителен стаж и осигурителен доход както следва: по т.1 при прекратяване на трудово или служебно правоотношение – в срок 30 дни от прекратяването; по искане на осигуреното лице или негов представител – в 14 – дневен срок от искането.

В конкретния случай безспорно се установява, че към момента на прекратяване на служебното правоотношение на 23.05.2008г., на ищеца не е издадено удостоверение за служебен стаж. Това не е сторено и в 30- дневния срок по чл. 5, ал.7, т.1 от КСО от органа по назначаване, в качеството му на осигурител. На това основание следва да се приеме, че за периода от изтичането на този законов срок на 23.06.2008г. до 06.10.2008г. длъжностните лица по чл.272 от ЗМВР не са издали удостоверението за осигурителния му стаж. Такова удостоверение е издадено на 06.10.2008г. и получено от И. на 07.10.2008г. С оглед на изложеното по делото се установява бездействие на длъжностните лица при ответника за периода от 23.06.2008г. до 07.10.2008г., който е в рамките на периода, за който съгласно исковата молба се претендира обезщетение. С това се установява първата от посочените по-горе материалноправни предпоставки по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, но установяването ѝ за част от иския период не е достатъчно за да възникне правото на обезщетение.

От събраните по делото доказателства не се установява настъпването на твърдените имуществени вреди и наличието на непосредствена причинна връзка между забавата на администрацията при ответника да издаде удостоверителния документ за служебен стаж и липсата на регистрация на ищеца в бюро по труда или наличието на вреди от невъзможността ищецът да постъпи на работа в Д. С.В. ООД във връзка с молбата му от 29.08.2008г. В това отношение са основателни доводите на участващият в съдебното производство прокурор от СГП и на ответника в представения писмен отговор на исковата молба.

По делото не са налице каквито и да било доказателства, че И. е подавал заявление за регистрация като безработен в Бюро по труда, за да се приеме, че бездействието на служителите при ответника му е попречило да упражни това свое субективно право.

От събраните по делото писмени доказателства, които съдът приема за истински

документи предвид обстоятелството, че оспорването на резолюцията от 01.09.2008г. по чл. 193 от ГПК не бе доказано, се установява, че е подал молба за постъпване на работа в [фирма] и че са му поискани необходимите документи за оформяне на трудов договор. Но по делото не се установява какви вреди ищецът е претърпял, поради непостъпването на работа в това дружество, които да са пряка последица от бездействието на администрацията при НСП, да удостовери служебния му стаж. Размерът на претендираното обезщетение ищецът определя въз основа на полученото от него брутно трудово възнаграждение за последния пълен отработен месец. Така предявените имуществени вреди не представляват претърпени вреди от невъзможността да започне работа в Д. С.В. ООД. Такава вреда, би била пропуснатото възнаграждение от нереализираното трудово правоотношение с дружеството. В конкретния случай ищецът твърди, че настъпилите в патримониума му имуществени вреди са в размер на brutното му възнаграждение за последния отработен месец преди прекратяване на служебното му правоотношение. Получаваното от ищеца възнаграждение по прекратеното служебно правоотношение няма никаква връзка с бездействието на длъжностните лица, при издаването на удостоверение за служебен стаж за периода след прекратяването му и твърдяната пречка да започне работа по друго правоотношение.

От друга страна ищецът не твърди, че е пропуснал да получи определено трудово възнаграждение от [фирма], поради липсата на необходимите документи за оформяне на трудовия му договор с това дружество. Не сочи и доказателства в тази насока. Представената по делото молба за назначаване е бланкетна и не съдържа означение за конкретната длъжност, на която жалбоподателят е кандидатствал за работа, нито какви са изискванията за заемането ѝ, в това число необходимата квалификация, професионален опит, респективно изискване за наличие на служебен стаж като служител от МВР.

С оглед на изложеното следва да се приеме, че не се установяват при условията на пълно и главно доказване настъпването на твърдените имуществени вреди и наличието на пряка причинна връзка между описаните в исковата молба вреди и бездействието на длъжностните лица от администрацията на НСП – МВР да удостоверят служебния стаж на ищеца за времето от 23.06.2008г. до 07.10.2008г. Поради това не са налице материалноправните предпоставки по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, при които може да бъде ангажирана отговорността на държавата.

След като искът не е доказан по своето основание е безпредметно да се обсъждат събраните по делото доказателства относно неговия размер - заключението на в.л. Л. Р., представените служебни бележки от 22.07.2011 и 11.09.2012г. относно размера на получаваното брутно трудово възнаграждение от ищеца последния пълен отработен месец преди прекратяване на служебното правоотношение – м.02.2008г. Дори и да не се кредитира заключението на вещото лице и да се приеме, че размерът на brutното трудово възнаграждение за м.02.2008г. е в размер на 1 810.60 лева, както твърди ищецът въз основа на издадената му служебна бележка от 22.07.2008г., то по делото не се установява настъпването на имуществени вреди в този вид и размер от невъзможността той да се регистрира като безработен и да започне работа при Д. С.В. ООД.

Предвид всичко изложено, предявеният от И. А. И. иск с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ следва да се отхвърли като неоснователен изцяло.

Неоснователността на главния иск обосновава неоснователност и на предявения

акцесорен иск за заплащане на законната лихва от предявяването на исковата молба до окончателното плащане на дължимата сума.

По изложените съображения и на основание чл. 203 във връзка с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от И. А. И. от [населено място] против Министерство на вътрешните работи, иск с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, за заплащане на обезщетение за претърпените имуществени вреди в размер на 9 500 лева за периода от 23.05.2008г. до 16.10.2008г. от незаконосъобразно бездействие на длъжностни лица при ответника да изготвят и да му предадат необходимите документи, удостоверяващи неговия служебен стаж във връзка с прекратяване на служебното му правоотношение със заповед рег. № К-3133/22.05.2008г. на министъра на вътрешните работи, в едно със законната лихва върху тази сума от завеждането на исковата молба до окончателното ѝ плащане.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните за неговото постановяване.

Съдия